

Sygn. akt IX Ka 390 / 17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Aleksandra Nowicka

Sędziowie - SO Rafał Sadowski

- SO Barbara Plewińska / spr/

Protokolant stażysta Mateusz Holc

przy udziale przedstawiciela oskarżyciela – (...)Urzędu Skarbowego w T. – M. Ł.,

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 roku

sprawy **A. C.**

oskarżonej z art. 77 § 2 w zw. z § 1 kks i w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 1 marca 2017 roku sygn. akt II K 1548/16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżoną z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 390/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt II K 1548/16, uznał **A. C.** za winną zarzucanych jej w punktach II i III aktu oskarżenia czynów stanowiących wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art.

9 § 3 kks, wymierzając jej za to, na podstawie art. 57 § 1 kks i art. 50 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks, łącznie karę grzywny w wysokości 6.000 złotych oraz za winną zarzucanego jej

w punkcie I aktu oskarżenia czynu stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks

w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks, wymierzając jej za to, na podstawie art. 77 § 2 kks

w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks, karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 70,- zł każda.

Orzekając o kosztach, sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 810,- zł tytułem opłaty sądowej i obciążył ją wydatkami postępowania w wysokości 70,- zł.

Wyrok ten zaskarżył **w całości obrońca oskarżonej**, wywodząc, że wymierzone oskarżonej kary nieadekwatne były do okoliczności popełnionych czynów świadczących o tym, że nie regulowała należności „w sposób nieintencjonalny i wymuszony okolicznościami”, a nadto nie uwzględniała licznych okoliczności łagodzących i jej faktycznej sytuacji finansowej. Wskazując na fakt, że nie otrzymywała ona regularnie wynagrodzenia w pełnej wysokości i ma zadłużenie, skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez „zastosowanie możliwie najniższego wymiaru kary”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zastrzeżeń sądu odwoławczego nie budziła ani prawidłowość ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, ani orzeczenie o odpowiedzialności oskarżonej. Wskazując, że na oskarżonej - której wyjaśnienia w zakresie, w jakim wynikało z nich, że to, iż nie płaciła podatków nie było wyrazem jej złej woli, słusznie zostały uznane przez sąd meriti za niewiarygodne - ciążyły zobowiązania finansowe, skarżąca niezasadnie domagała się złagodzenia ciężaru obciążeń finansowych wynikających z zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie grzywien w minimalnym wymiarze.

Ani kara 6.000,- zł grzywny wymierzona jej za dopuszczenie się ciągu dwóch wykroczeń skarbowych, ani kara grzywny w łącznej kwocie 2.100,- zł wymierzona jej za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks, żadną miarą nie mogły zostać uznane za rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Były one adekwatne do zawinienia oskarżonej i stopnia społecznej szkodliwości jej czynów, których w oczywisty sposób nie można było określić mianem tak błahych, by tylko wymierzenie jej za nie kar jeszcze niższych, niż uczynił to Sąd Rejonowy i to w minimalnym wymiarze, było sprawiedliwe.

Logiczna analiza twierdzeń przywoływanych przez oskarżoną na usprawiedliwienie braku płatności w kontekście ustalonych okoliczności jednoznacznie świadczyła o tym, że brak zapłaty stanowił wynik jej lekceważącego stosunku do obowiązków podatkowych, a nie obiektywnej niemożności wywiązania się z nich przez spółkę, w której odpowiadała za sprawy finansowe. Wynikało z nich wszak, że pomimo, iż spółka przez cały czas kontynuowała prowadzenie działalności gospodarczej, to oskarżona samowolnie zrezygnowała z terminowej zapłaty podatku dochodowego od osób fizycznych za 2015 rok, nie odprowadzała na rachunek Urzędu Skarbowego pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące od września do grudnia 2015 roku, a w kwartałach II, III i IV tego roku także podatku VAT, który jest podatkiem z ekonomicznego punktu widzenia obciążającym nabywców towarów i usług. Postawa taka, jak oskarżonej, która podjęła spłatę należności dopiero po wszczęciu postępowania karno-skarbowego w przedmiotowej sprawie, nie jest charakterystyczna dla osób rzetelnie podchodzących do swoich zobowiązań podatkowych. Skoro mając trudności gospodarcze, jednak nie będąc zupełnie pozbawioną środków, które mogłyby przeznaczyć na uregulowanie należności podatkowych, po dokonaniu oceny, że korzystniejsze z punktu widzenia interesów spółki będzie przeznaczanie ich na cele inne, niż terminowa spłata przypadających na rzecz Skarbu Państwa należności, oskarżona rezygnowała z zapłaty podatków nie próbując nawet skorzystać z prawnych instrumentów dostępnych podatnikom w celu zmiany terminów płatności na dogodne dla siebie, oznaczało to, że w istocie świadomie kredytowała ona w ten sposób swoją działalność kosztem należności Skarbu Państwa. Wskutek tego jej zachowania doszło zaś do uszczuplenia należności publiczno-prawnych na kwotę łącznie ponad 108.000,- zł, a ów stan niedoboru – mimo, że oskarżona po wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie podjęła ich spłatę - nie został wyrównany do chwili obecnej (w całości uregulowana została tylko najniższa należność objęta zarzutem z pkt 1 aktu oskarżenia, częściowo spłacona została zaś należność objęta zarzutem z pkt 2 aktu oskarżenia).

Na tle powyższego - nawet wobec deklaracji oskarżonej, że robiła wszystko, co w jej mocy, aby zaległości zostały spłacone i że w chwili orzekania posiadała ona status osoby niekaranej - orzeczone grzywny: jedna ustalona na poziomie jej jednomiesięcznego wynagrodzenia, a druga w łącznej wysokości o wiele niższej, niż deklarowane zarobki

- a więc na poziomie takim, który przy uwzględnieniu jej dochodów prowadzić będzie do odczucia przez nią realnej dolegliwości, uświadamiającej jej naganność własnego postępowania - uznać należało za właściwą reakcję na przestępczą działalność oskarżonej podsumowaną zaskarżonym wyrokiem.

Ani fakt, że konieczność zapłaty grzywny będzie dolegliwa dla oskarżonej, która ma zadłużenie z tytułu kredytu (k. 88-90) i zapewne inne, regularne wydatki, ani posiadanie przez nią statusu osoby niekaranej, czy jej postawa procesowa, zważywszy na to, że popełniając dwa znamienne uporczywością wykroczenia skarbowe oraz przestępstwo skarbowe

w warunkach czynu ciągłego, na przestrzeni wielu miesięcy objętych aktem oskarżenia wykazała się złą wolą, nie mogły niwelować negatywnej wymowy omówionych wyżej okoliczności podmiotowych i przedmiotowych związanych z owymi czynami.

Zważywszy na wysokość zarobków oskarżonej, która sama wybrała miejsce pracy i obniża swoje dochody godząc się na nieterminową wypłatę wynagrodzenia (k. 87) oraz jej realne możliwości zarobkowe, oceniane choćby przy uwzględnieniu warunków, na jakich zatrudniona była u dotychczasowego pracodawcy, stwierdzić należało, że uiszczenie grzywien stanowiących konsekwencję dopuszczenia się przez nią wykroczeń skarbowych

i przestępstwa skarbowego, choć bez wątpienia odbije się na jej sytuacji finansowej, to nie będzie stanowiło dla niej zbyt daleko idącej uciążliwości, która oceniana w płaszczyźnie art. 438 pkt 4 kpk uzasadniałby ingerowanie w treść rozstrzygnięcia sądu I instancji.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu, dlatego – jako słuszny - został on utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 113 kks w art. 634 § 1 kpk w zw. z art. 624 kpk sąd odwoławczy zwolnił oskarżoną z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu obciążając Skarb Państwa, uznając, że przemawiała za tym jej sytuacja materialna, oceniana przy uwzględnieniu obciążeń finansowych nałożonych zaskarżonym wyrokiem.